

Чорнобильської зони може бути видалена радіоактивних речовин з отриманням економічної вигоди [2, 47 с.].

Попит на соняшник в Україні збільшується, оскільки він залишається однією з найбільш затребуваних технічних культур. Підвищений попит на соняшник насамперед серед вітчизняних переробників олієжирової галузі.

Для збільшення виробництва олієнасіння нішевих культур в Україні є всі умови:

сприятливі природно-кліматичні умови;

створені сучасні високопродуктивні сорти;

розроблені технології вирощування з урахуванням агробіологічних особливостей культур.

Отже, спираючись на проведене дослідження ми можемо зробити висновок, що необхідно запровадити таку стратегію для сектора олійних культур, як підтримка існуючих позицій і підвищення конкурентоспроможності за рахунок інтенсифікації виробництва. Інтенсифікація може бути забезпечена за рахунок реалізації технологій і модернізації основних фондів в галузі, що дозволить підвищити врожайність і якість олійних культур та знизити собівартість продукції. Тому, щоб розвивати свій конкурентний потенціал, Україна повинна використовувати три основні переваги, які відрізняють її в порівнянні з аналогічними країнами: великий розмір внутрішнього ринку, відносно високий рівень освіти робочої сили і високий потенціал для інновацій.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики України. Статистична інформація [Електронний ресурс] – https://ukrstat.org/uk/druk/publicat/kat_u/publ7_u.htm
2. Дубель А. В. Особливості та економічна ефективність вирощування ріпаку / А. В. Дубель // Інноваційна економіка. – 2016. – №14. – С. 88.

*Морозов І. Державний вищий навчальний заклад «Херсонський державний аграрний університет»
Науковий керівник – асистент Алещенко Л.О.*

ОПЕРАТИВНЕ УПРАВЛІННЯ У СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Сьогодні лише ефективна система управління може забезпечити сільськогосподарським підприємствам успішне господарювання та конкурентні переваги. В ринкових умовах сільськогосподарське підприємство самостійно визначає ринки збуту, асортимент продукції, ціну пропозиції, постачальників тощо, і має швидко реагувати на будь-які зміни у зовнішньому і внутрішньому середовищі та відповідно до цього корегувати власну господарську діяльність. Одним із основних факторів ефективного сільськогосподарського виробництва є правильно організована система оперативного управління.

Вітчизняна наука постійно відстежує стан агропромислового виробництва, вносить практичні рекомендації щодо поліпшення ситуації та обґрунтовує напрями його подальшого розвитку. Теоретико-методологічним, методичним та практичним аспектам управління аграрним сектором економіки присвятили свої праці П.Т. Саблук [2], М.Ф. Кропивко [1; 2], О.В. Крисальний [3], В. В. Россоха [1], В.В. Юрчишин [3] та ін. Водночас, наукові праці, присвячені дослідженням в сфері оперативного управління у сільськогосподарських підприємствах, недостатньо представлені, що і зумовило вибір теми дослідження.

Сучасне тлумачення поняття «управління» має багато визначень. Сутність поняття «управління» науковці визначають як «...комплекс впливів на об'єкт з метою зміни його стану відповідно до заданих або очікуваних параметрів...» [1, с. 414], «...сукупність послідовних, раціональних і взаємопов'язаних дій у процесі прийняття і реалізації адекватних ситуації, з урахуванням існуючої інформації, рішень для досягнення певних цілей, зокрема виробничих» [1, с. 170].

Сутність оперативного управління полягає у забезпеченні виробництва продукції у відповідності з затвердженими планами, а процес оперативного прийняття управлінських рішень має базуватися на періодичному та безперервному порівнянні фактичних результатів з плановими і нормативними. Головними його завданнями є встановлення і

підтримка певних кількісних співвідношень між окремими процесами виробництва продукції з метою забезпечення виконання виробничого завдання у встановлені терміни і з мінімальними витратами ресурсів.

Подальший розгляд досліджуваного питання вказує, що в контексті запровадження оперативного управління у сільськогосподарських підприємствах необхідно чітко окреслити функції управління як елементу процесу управління, що відображає різні його сторони відповідно до ієрархічних зв'язків, які існують в управлінні.

Як зазначають автори монографії «Організація управління аграрною економікою» [1, с. 170], «...управління передбачає безперервне, циклічне здійснення функцій планування, організації, мотивації, контролю, координації і розподілу інтелектуальних, матеріальних, фінансових, трудових ресурсів».

Як відмічає З.Є. Шершньова, «функції управління виникають на основі розподілу та спеціалізації праці, характеризують будь-який процес управління і визначають види діяльності, які відбивають напрямки або стадії цілеспрямованого впливу на відносини людей у процесі виробництва та управління ним» [4, с. 690].

Оперативне управління сучасним сільськогосподарським підприємством здійснюється за допомогою сукупності взаємопов'язаних загальних функцій управління – планування, організації, мотивації, обліку, контролю, аналізу та регулювання.

Отже, функції управління слід розглядати як складові елементи системи управління, що визначають зміст управління. Важливо й те, що відсутність однієї з функцій управління робить принципово неможливим здійснення управління як цілісного процесу.

Узагальнюючи існуючі дослідження в цьому напрямі, нами уточнено, що функція управління – об'єктивно необхідний вид управлінської діяльності, який визначає напрям або стадії здійснення цілеспрямованого впливу на взаємовідносини між суб'єктами у процесі сільськогосподарського виробництва та управління ним.

Таким чином, сутністю оперативного управління у сільськогосподарських підприємствах є систематичне забезпечення виробництва сільськогосподарської продукції у відповідності з затвердженими планами шляхом встановлення

певних кількісних співвідношень між окремими процесами виробничої діяльності з метою забезпечення виконання виробничого завдання у встановлені терміни та з мінімальними витратами матеріальних, фінансових, трудових ресурсів.

Список використаних джерел

1. Організація управління аграрною економікою : монографія / [М. Ф. Кропивко, В. П. Немчук, В. В. Россоха та ін.] ; за ред. М. Ф. Кропивка. – К. : ННЦ ІАЕ, 2008. – 420 с.

2. Управління комплексним розвитком агропромислового виробництва і сільських територій / [Саблук П. Т., Кропивко М. Ф., Булавка О. Г. та ін.] ; за ред. П. Т. Саблука, М. Ф. Кропивка. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 454 с.

3. Управління районним агропромисловим комплексом / [Юрчишин В.В., Малес В. М., Крисальний О. В. та ін.] ; за ред. В. В. Юрчишина. – К. : Урожай, 1986. – 176 с.

4. Шершньова З. Є. Стратегічне управління : [підручник – 2-ге вид., перероб. і допов.] / Шершньова З.Є. – К. : КНЕУ, 2004. – 699 с.

Надточій А. Черкаський інститут ДВНЗ «Університет банківської справи»

Науковий керівник: к.е.н. Жежерун Ю.В.

ПРОБЛЕМИ БАНКІВСЬКОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО КРЕДИТУВАННЯ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Україна є аграрною державою, а аграрний сектор з його базовою складовою, сільським господарством, є системоутворюючим в національній економіці. Аграрний сектор становить значну частку ВВП та є одним з основних джерел валютних надходжень, проте більше, ніж інші сектори економіки України потерпає від нестачі фінансових ресурсів. Сезонність аграрного виробництва передбачає необхідність тимчасового залучення фінансових ресурсів, основним джерелом яких є банківський інвестиційний кредит.

Банківське інвестиційне кредитування відіграє важливу роль у фінансуванні діяльності суб'єктів аграрного сектору